

Publicerad 2017-11-04 12:00 av Peter Olausson

Vid en sliten häll

Det ljus jag tände

i mörkrets kväll

brann stilla

en stund under himlen

invid en grå

och sliten häll

en av många

i gravstensvimlen

Det var ödsligt vid kyrkan

med kalkad mur

men lågorna var

som perenner

och eldarna blev

till ett tecken på hur

vi aldrig skall glömma

vänner

Det är där vid en eld
invid namn jag minns
som sorg kan växa
och dofta

och tankarna kommer
om varför jag finns.

Till den hällen
går jag ofta.